

La solitud contemporània

Per Oriol Osan

Fotografia de David Ruano

El Bosc és la nova proposta de la dramaturga i actriu **Daniela Feixas**.

Amagada rere la que podria semblar una història de suspens o un thriller, la peça, que s'estrena a la Sala Beckett, s'endinsa en l'espinós tema dels abusos sexuals dins de la pròpia família, els ròssecs que pateix la persona que els va rebre i el dolor que causa el silenci de la gent que l'envolta.

Una nit, després de dos anys buscant intensament la seva germana petita, la Judith localitza l'Adela en una cabana enmig d'un bosc. Aquest encontre suposa un xoc per a l'Adela, que porta una vida solitària i mig salvatge i que no confia en les intencions de la seva germana gran. No han sabut res l'una de l'altra durant els últims quinze anys, i a mesura que avanci la nit s'adonaran que tampoc no en sabien res ni tan sols quan vivien sota el mateix sostre. La trobada servirà per desenterrar la veritat, que dorm al cor d'aquest bosc solitari.

Aquesta és la sinopsi d'*El Bosc*, que juga amb alguns elements comuns del gènere de terror, però que en realitat parla de l'horror de la víctima i del silenci on està immersa, que la fa, per tant, doblement víctima. L'obra, que va guanyar el 50è Premi Andorrà de Teatre 2010, està dirigida per Ramon Simó i interpretada per la mateixa Feixas i per Montse Esteve.

"Tenia ganes d'escriure una obra sobre la violència i els seus efectes" –explica l'autora– "sobre la malesa, sobre la capacitat de l'ésser humà de fer mal, tot i tenir consciència". Dels malauradament múltiples exemples de salvatjades que impregnen la nostra civilitzada societat, va acabar escollint, després de

meditar-hi, la dels abusos sexuals: "Em vaig adonar que encara pitjor que el propi abús és el silenci del testimoni, que ho veu i no fa res. Patir una injustícia i no tenir el dret de ser reconegut com a víctima! Si algú fa mal, aquest és 'el dolent', tothom l'identifica. Però, i l'altre? El silenci destrossa la víctima i la desterra". No som ermitans, tot el contrari. Som una espècie gregària que, malgrat viure envoltats de persones, sovint estem més sols que mai. Aquesta soledat, aquest individualisme de "mirar cap a una altra banda i no fer res", interessa l'autora, que està estudiant Psicologia i va quedar frapada pel cas Catherine Genovese, la història real d'un assassinat, que s'estudia a les aules, i que ha donat en Psicologia a batejar la passivitat de l'espectador davant l'horror com la "síndrome Genovese".

Daniela Feixas compagina la dramaturgia amb la interpretació. Autora també de *L'últim cigarro*, *Només sexe*, *Un lloc conegut* i *La dolça Sally* (encara no estrenada), dels quatre textos muntats, ha actuat als quatre, tot i que no ha estat premeditat. "Penso que ho porto prou bé –diu rient. Quan estic als assajos bàsicament sóc actriu, a no ser que algú em consulti!". Ja li ve de gust mirar-s'ho des d'un altre angle. Com a intèrpret de textos aliens, però, l'experiència és dilatada: ha participat en produccions dirigides, entre

altres, per Ricard Salvat, Juan Carlos Martel, Carme Portaceli, Carol López, Àlex Rigola, Ramon Simó o Manel Dueso, a més d'actuar en sèries de televisió i pel·lícules.

Amb un d'aquests directors, repeteix. Ramon Simó explica que "tots, en algun moment, busquem viure en companyia per allunyar la por, per no sentir-nos tan febles ni deseparats davant d'un món que no sempre ens tracta prou bé. Moltes vegades, però, som nosaltres mateixos que ens tanquem la porta a una possible 'salvació': no sabem si tenim dret a destorbar l'altre, si la nostra demanda de companyia serà ben rebuda, si serem capaços de suportar un possible fracàs. La precaució ens condemna, massa vegades, a la solitud, fins i tot en un món hipercomunicat com el nostre. La 'bona educació' ens converteix necessàriament en individus independents, capaços de plantar cara al món sols, sense necessitat d'haver de conviure en famílies, grups d'amics, comunitats o societats".

Daniela Feixas parteix d'aquesta solitud d'avui dia i de l'impuls que tenen els seus personatges d'enfrontar-s'hi, de sortir-se'n, de ser capaços de reconèixer que es necessiten, ni que només sigui per poder recolzar el cap sobre una espatlla humana. ■

A la Sala Beckett del 13 de gener al 6 de febrer